

Arrest

nr. 50 267 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, komt op 9 februari 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 10 februari 2005.

Op 9 maart 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 september 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevolge verzoekers dringend beroep de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 12 mei 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dat wordt overgenomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest van de Raad nr. 28 764 van 16 juni 2009 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 13 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2009 werd ingediend door :

H., B.(...) (R.R.: 069052067317)

nationaliteit: Liberia

geboren te M.(...) op 20.05.1969

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9 bis §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt onder bijlage 1 een attest voor van de Ambassade van Liberia dat aantoonde dat de aanvraag van een paspoort een lange administratieve procedure vergt aangezien betrokkene niet in het bezit is van officiële documenten. Het door betrokkene voorgelegde stuk kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien het voorgelegde attest alleen bewijst dat betrokkene zich heeft geïnformeerd bij de ambassade, maar het verschaft geenszins gegevens die zijn identiteit zouden kunnen bewijzen. Bovendien wordt er niet gesteld dat het voor betrokkene onmogelijk is om een geldig paspoort te bekomen via de Belgische ambassade, maar enkel dat deze procedure een lange tijd in beslag zou nemen.

(...)”

Op 28 juli 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980).

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve merkt de Raad het volgende op. Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip "belang" kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 13 augustus 2009 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit niet aangevochten zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de tweede bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"De bestreden beslissing verklaart de vordering tot regularisatie in toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk aangezien de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde rechtstitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart of een geldige motivering die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarden.

Betrokkene acht art. 9bis § 1 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door art. 4 van de wet van 15 september 2006, geschonden aangezien uit het toegevoegde attest onder bijlage 1 wel degelijk een bewijs van de ambassade van Liberia gevoegd werd waaruit blijkt dat de documenten voor de verzoeker niet voorhanden zijn. De verzoeker heeft getracht in afwezigheid van enig identiteitsdocument bij zijn aankomst in België en zijn latere verblijf, alsnog na het aflopen van de asielprocedure een identiteitsbewijs te hebben. De ambassade bevestigt dat dit een lange procedurele weg is en dat het derhalve niet mogelijk is om documenten voor te leggen op korte termijn. In die zin kan wel degelijk toepassing gemaakt worden van art. 9bis § 1 van de Vreemdelingenwet, teneinde verzoeker op grond van deze motivering vrij te stellen een bewijs van zijn identiteit naar voor te brengen. De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis § 1 van de Vreemdelingenwet, aangezien het document wel degelijk aantoonde dat er geen document kan worden voorgelegd. De duidelijke bewoordingen van dit document laten weinig aan de verbeelding over. Het document geeft in de tweede paragraaf aan:

Unfortunately, he was informed by the embassy that due to the long administrative procedure associated with processing of Liberian passports applications from abroad, the subject was advised to apply directly to Liberia since he does not have any official document.

Ongelukkigergewijs was hij geïnformeerd door de ambassade dat ingevolge de lange administratieve procedure die gepaard gaat met de aanvraag tot het bekomen van Liberiaanse paspoorten vanuit het buitenland, de betrokkene werd geadviseerd om direct in Liberia documenten aan te vragen, aangezien hij over geen enkel officieel document beschikt, [vrije vertaling]

Hieruit blijkt dat de betrokkene niet in de mogelijkheid was om via de ambassade de nodige documenten te bekomen, hoewel de ambassade van Liberia in België hiervoor de aangewezen instantie is als vertegenwoordiger van de Liberiaanse overheid. De Liberiaanse overheid heeft dit echter via de ambassade geweigerd.

Als de verzoeker in de bijzondere omstandigheden verkeert van art. 9bis en uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen gronden waarom hij in België deze aanvraag doet, hetgeen volgens de instructienota duidelijk is omschreven als in België zijn gedurende meer dan vijf jaar op een ononderbroken wijze, in België een kind hebben en nog andere redenen zoals opgegeven in het oorspronkelijk verzoekschrift, is de verzoeker uiteraard niet in de mogelijkheid terug te keren naar zijn land om deze aanvraag te doen.

Het verzoekschrift onontvankelijk verklaren, waarbij men niet aangeeft dat er geen bijzondere omstandigheden zouden zijn in hoofde van de verzoeker, maar wel zeggen dat om deze documenten te bekomen hij naar zijn thuisland moet terugkeren, is dan ook intern tegenstrijdig.

In die zin voldoet de verzoeker wel degelijk op basis van dit document aan een voldoende en geldige motivering in toepassing van art. 9bis § 1 van de wet van 15 december 1980, zoals later gewijzigd, om een vrijstelling van identiteitsdocument te bekomen.

In tussentijd heeft de verzoeker zelfs uitdrukkelijk de bevestiging van de ambassade gekregen dat dergelijk document niet kan worden voorgelegd. Dit document wordt evenzeer aan het dossier gevoegd.

Hierin bevestigt de ambassade nogmaals uitdrukkelijk dat de heer B. H. bestaat en dat hij een Liberiaans paspoort heeft gevraagd, en wordt tevens bevestigd dat hij de Liberiaanse nationaliteit bezit.

Verzoeker is dus erkend door de ambassade als zijnde een Liberiaan volgens de informatie, documenten en gegevens zoals door hem aangegeven. De verzoeker kan zich dus voldoende identificeren aan de hand van dit document en bewijst evenzeer aan de hand van voormeld document dat hij niet aan de vraag kan voldoen en dus in toepassing van art. 9bis § 1 dient vrijgesteld te worden van het voorleggen van een identiteitsbewijs in het kader van zijn regularisatieaanvraag.

Hier anders over beslissen stelt de verzoeker in de onmogelijkheid of minstens de tegenstrijdigheid om enerzijds regularisatie aan te vragen in ons land bij uitzondering, gelet op de instructienota en de daaraan gekoppelde voorwaarden, en anderzijds aan te geven dat deze aanvraag niet kan worden ingediend gelet op het feit dat hij niet over een identiteitsbewijs beschikt dat hij enkel in zijn thuisland zou kunnen ophalen.

Deze twee elementen lijken tegenstrijdig, zodat de vrijstelling dient te worden gegeven gelet op het voormelde document van de ambassade. Bij gebrek hieraan kan de verzoeker onmogelijk een aan de vereisten van de instructienota voldoende aanvraag indienen.

De bijzondere omstandigheden zouden zich voor de verzoeker nooit realiseren aangezien hij zou moeten terugkeren naar zijn thuisland om daar dit document op te halen.

In die zin is de bestreden beslissing een schending van de motiveringsverplichting, een schending van de redelijkheidsverplichting en in strijd met art. 9bis. § 1 van de Vreemdelingenwet."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker bij zijn aanvraag een attest van de ambassade van Liberia toevoegde waarin niet meer en niet minder gesteld wordt dan dat verzoeker contact heeft opgenomen met de ambassade om een paspoort te verkrijgen, maar dat hem werd aangeraden om zijn aanvraag rechtstreeks in Liberia te doen omdat de administratieve procedures in het buitenland lang duren.

Verwerende partij meent dat in de bestreden beslissing terecht wordt geantwoord dat verzoeker met dit attest allerminst zijn identiteit heeft bewezen noch de onmogelijkheid heeft aangetoond om een identiteitsbewijs voor te leggen. Het enige wat woordelijk uit dit attest kan worden afgeleid, is dat verzoeker informatie heeft ingewonnen bij de ambassade, maar dat de procedure enige tijd in beslag zal nemen. Uit dit document kan niet worden afgeleid dat het voor verzoeker onmogelijk is om een identiteitsbewijs voor te leggen. Verzoeker kan moeilijk iets anders volhouden dan wat in het document wordt gezegd.

Verwerende partij vervolgt dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een nieuw attest heeft voorgelegd, waaruit zou moeten blijken dat hij geen identiteitsbewijs kan verkrijgen via de ambassade. Verwerende partij merkt op dat dit document, zelfs al zou het een bewijs zijn van het niet kunnen verkrijgen van een identiteitsbewijs, laattijdig werd voorgelegd en onmogelijk kon worden meegenomen in de beoordeling van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit document werd immers na de bestreden beslissing voorgelegd zodat het niet dienstig kan zijn om de thans bestreden beslissing te bekritisieren.

Verwerende partij is het niet eens met de stelling van verzoeker dat er moest worden geantwoord op de uitzonderlijke omstandigheden die hij heeft opgeworpen. Een dergelijke afweging houdt een beoordeling ten gronde in, terwijl in casu werd geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk moest worden verklaard omdat er geen identiteitsbewijs werd voorgelegd en omdat verzoeker niet bewezen had in de onmogelijkheid te zijn er één te bekomen. Door het voorleggen van het genoemde attest heeft verzoeker enkel aangetoond dat hij informatie heeft ingewonnen en dat er hem een lange procedure te wachten staat. Dit kan moeilijk gelijkgesteld worden met het onmogelijk kunnen voorleggen van een identiteitsbewijs. Verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, zowel in feite als in rechte.

Inzake de formele motiveringsplicht merkt verwerende partij op dat verzoeker de motieven van de beslissing schijnt te kennen vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift, zodat aan de formele

motiveringplicht voldaan is. Inzake de materiële motiveringsplicht merkt verwerende partij op dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Verwerende partij verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad. De beslissing is afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte.

3.3. In de repliekmemoirie zet verzoeker uiteen dat hij zich voorafgaand aan zijn aanvraag tot de bevoegde consulaire diensten heeft gericht met het verzoek een identiteitsbewijs te verkrijgen en dat de onmogelijkheid om een paspoort of identiteitsbewijs te verkrijgen moet blijken uit de aanvraag. Verzoeker heeft derhalve de nodige inspanningen geleverd om een identiteitsbewijs te verkrijgen.

Verzoeker meent dat uit het antwoord van de ambassade de onwil blijkt om de procedure vanuit België op te starten. Zulks is meer dan louter stilzitten of stilzwijgen, maar een actieve politiek van de ambassade om dergelijke verzoeken niet te doen vanuit België, te meer nu verzoeker in België was zonder enig identiteitsdocument. De ambassade die hem niet voorzag van een identiteitsbewijs of paspoort, raadde verzoeker dan ook aan om rechtstreeks met de Liberiaanse autoriteit te onderhandelen. Een terugkeer naar zijn land om een paspoort of identiteitsbewijs te verkrijgen, terwijl hij in België de natuurlijke vader is van een Belgisch kind, is een afdoend criterium om de onmogelijkheid van terugkeer te bewijzen, temeer nu de regularisatieaanvraag van verzoeker precies ondermeer op het bestaan van een gezin en op verzoekers langdurig ononderbroken verblijf in België is gesteund. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong zou dan ook voor verzoeker tegenstrijdig zijn met zijn aanvraag en de erin toegepaste en aangevraagde criteria. In die zin vormen zij voor verzoeker een onmogelijkheid.

Verzoeker wijst volledigheidshalve nog op rechtspraak van de Raad, waarin wordt aangegeven dat een attest van de ambassade, waaruit blijkt dat het staatsburgerschap niet kan worden bevestigd, een voldoende bewijs van onmogelijkheid is.

3.4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De materiële motiveringsplicht wordt bijgevolg onderzocht in samenhang met dit artikel.

3.4.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

In de bestreden beslissing wordt hieraan het volgende toegevoegd: "*Betrokkene legt onder bijlage 1 een attest voor van de Ambassade van Liberia dat aantoonst dat de aanvraag van een paspoort een lange administratieve procedure vergt aangezien betrokkene niet in het bezit is van officiële documenten. Het door betrokkene voorgelegde stuk kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien het voorgelegde attest alleen bewijst dat betrokkene zich heeft geïnformeerd bij de ambassade, maar het verschaft geenszins gegevens die zijn identiteit zouden kunnen bewijzen. Bovendien wordt er niet gesteld dat het voor betrokkene onmogelijk is om een geldig paspoort te bekomen via de Belgische ambassade, maar enkel dat deze procedure een lange tijd in beslag zou nemen.*"

In het middel bevestigt verzoeker dat hij geen identiteitsdocument heeft voorgelegd maar hij voert aan dat uit het door hem voorgelegde stuk van de ambassade duidelijk blijkt dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om een identiteitsdocument voor te leggen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een stuk heeft voorgelegd van de ambassade van Liberia, waarin het volgende gesteld wordt:

"Deze ambassade wenst u te informeren dat de hierboven vermelde persoon deze dienst heeft gecontacteerd om de mogelijkheid na te gaan om een aanvraag in te dienen voor een gewoon Liberiaans paspoort.

Door deze ambassade werd hij jammer genoeg geïnformeerd dat omwille van de lange administratieve procedures die gepaard gaan met het verwerken van buitenlandse aanvragen voor Liberiaanse

paspoorten, het aan te raden is om zich rechtstreeks tot de Liberiaanse autoriteiten te richten nu hij geen enkel officieel document heeft.” (eigen vertaling).

In de bestreden beslissing wordt over dit stuk het volgende overwogen:

“Betrokkene legt onder bijlage 1 een attest voor van de Ambassade van Liberia dat aantoont dat de aanvraag van een paspoort een lange administratieve procedure vergt aangezien betrokkene niet in het bezit is van officiële documenten. Het door betrokkene voorgelegde stuk kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien het voorgelegde attest alleen bewijst dat betrokkene zich heeft geïnformeerd bij de ambassade, maar het verschaft geenszins gegevens die zijn identiteit zouden kunnen bewijzen. Bovendien wordt er niet gesteld dat het voor betrokkene onmogelijk is om een geldig paspoort te bekomen via de Belgische ambassade, maar enkel dat deze procedure een lange tijd in beslag zou nemen.”

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat in dit stuk van de ambassade wordt meegedeeld dat het verkrijgen van een Liberiaans paspoort middels een aanvraag daartoe ingediend buiten Liberia, gepaard gaat met een lange administratieve procedure en dat verzoeker, die niet beschikt over enig officieel document, daarom wordt aangeraden om zich rechtstreeks tot de Liberiaanse autoriteiten te richten. In dit stuk wordt niet vermeld dat de Liberiaanse ambassade in België geen paspoorten aflevert, enkel dat deze procedure een langdurige administratieve procedure is.

Waar verzoeker in het middel aanvoert dat *“het document wel degelijk aantoont dat er geen document kan worden voorgelegd”* kan verzoeker dus niet gevolgd worden, nu er uit het attest van de ambassade enkel kan worden afgeleid dat het afleveren van een Liberiaans paspoort naar aanleiding van een aanvraag daartoe in het buitenland, een lange administratieve procedure is en dat verzoeker aangeraden wordt zich rechtstreeks te wenden tot de Liberiaanse autoriteiten. Ook verzoekers opmerkingen in de repliekmemoire werpen geen ander licht op wat werkelijk te lezen valt in het document van de ambassade. De Raad merkt op dat de omstandigheid dat een bepaalde procedure een lange duur heeft, niet meebrengt dat deze procedure onmogelijk is.

De gemachtigde van de staatssecretaris is bijgevolg op basis van de stukken van het dossier, in alle redelijkheid, tot de conclusie gekomen dat het attest van de ambassade dat verzoeker heeft voorgelegd *“niet (...) (stelt) dat het voor betrokkene onmogelijk is om een geldig paspoort te bekomen via de (...) ambassade, maar enkel dat deze procedure een lange tijd in beslag zou nemen”* en dat de aanvraag dienvolgens niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 14 760 van de Raad, wordt opgemerkt dat dit arrest vernietigd werd door de Raad van State nr. 193.862 van 4 juni 2009, zodat verzoeker zich hier niet meer op kan beroepen.

3.4.3. Waar verzoeker verwijst naar een nieuw document van de Liberiaanse ambassade in België dat hij als bijlage bij het verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat deze ambassade momenteel geen paspoorten aflevert, merkt de Raad op dat dit stuk dateert van 3 augustus 2010, dus van na de bestreden beslissing. Uit deze datum volgt dat verwerende partij geen rekening kon houden met dit stuk bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook kan dit stuk om dezelfde reden geen invloed hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Waar verzoeker verwijst naar dit stuk van 10 augustus 2010 om aan te voeren dat niet kan worden getwijfeld aan zijn Liberiaanse nationaliteit en identiteit, herhaalt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen, en dat het bestuur ten tijde van de bestreden beslissing die werd genomen op 7 juli 2010 en ter kennis gebracht op 28 juli 2010, onmogelijk kennis kon hebben van een stuk van 10 augustus 2010 en hiermee geen rekening kon houden.

De Raad merkt op dat verzoeker steeds een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan indienen waarbij hij dit nieuwe stuk daterend van 10 augustus 2010 voorlegt.

3.4.4. Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat het een interne tegenstrijdigheid uitmaakt bij het onontvankelijk verklaren van zijn aanvraag, om enerzijds niet aan te geven dat er geen bijzondere omstandigheden zijn in hoofde van verzoeker maar anderzijds te stellen dat verzoeker naar zijn thuisland moet terugkeren om identiteitsdocumenten te verkrijgen, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt overwogen dat verzoeker *“naar zijn thuisland moet terugkeren” “om documenten te bekomen”*. In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsdocument noch van een geldige motivering die toelaat om verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde en dat het document van de ambassade dat verzoeker voorlegt, zijn identiteit niet bewijst en niet aantoont dat het voor verzoeker onmogelijk is om een paspoort te verkrijgen. Vervolgens herhaalt de Raad dat uit de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd, dus met andere woorden enkel ontvankelijk kan worden verklaard, indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden: 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen en 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. Nu niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve voorwaarden, kan de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaren.

3.4.5. Waar verzoeker verwijst naar *“de instructienota”* en de daarin omschreven uitzonderlijke omstandigheden, wijst de Raad erop dat verzoeker op pagina 3 bovenaan van zijn verzoekschrift zelf ook aangeeft dat hij eerst in de bijzondere omstandigheden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te verkeren. Bovendien kan verzoeker een door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie niet aanwenden om aan te tonen dat hij niet eerst aan de wettelijke voorwaarden dient te voldoen.

De vaststellingen in de bestreden beslissing steunen op de gegevens van het administratief dossier. De gemachtigde van de staatssecretaris is in alle redelijkheid tot de conclusie vermeld in de bestreden beslissing gekomen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende en pertinente motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een niet correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.4.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4.1. Ter zitting voert de advocaat van verzoeker een nieuw middel aan namelijk de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en wijst hij op zijn familieleven met zijn kind.

4.2. De Raad stelt vast dat een nieuw middel niet slechts voor het eerst ter zitting kan worden aangevoerd. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn kind. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers partner een kind heeft geboren op 15 juni 2007 en dat verzoeker meent dat dit zijn kind is. Dit kind is geboren in 2007 zodat verzoeker van dit gegeven op de hoogte was bij het indienen van zijn beroep en zodoende dit element reeds kon aanvoeren in het verzoekschrift.

In de mate waarin verzoeker zou menen dat dit een middel van openbare orde uitmaakt dat in elke stand van het geding kan worden aangevoerd, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 45 397 van 24 juni 2010 waarin het volgende overwogen wordt over artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet:

“Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook (...) de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en ibid. 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.”

Het ter zitting nieuw aangevoerde middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET